

Neagu, Udroi, *Cu ochii după lucruri uitate, iubire, sunt un obiect nezburaător*,
prefată

Se întâmplă în această carte ca și în poezia modernă: când creatorul a constatat că regulile în dulce stil clasic devin stânjenitoare, prețul este cel al renunțării. Poetul de azi își cheamă cititorul la întâlnirea cu ideile, cu șoaptele sale în zâmbet sau lacrimă, fără a se formaliza în lupta-i cu iambii mintoși, trohee, săltărețele dactile. Scutit de vestimentație – și de seducția efortului orizontal – versul invită la descifrări pe verticală, precedate de operația fixării turațiilor potrivite.

Prozatorul modern n-a rămas în urmă, demolând cu nonșalanță și eficiență reguli și bariere venind din gramatica altor vremuri. Rămâne esențială, și în cazul său, ca și al poetului, nevoia de comunicare. O dată stabilit obiectivul – servirea cititorului – mijloacele și le stabilește, și le pune în mișcare, după cum crede de cuviință.

Am putea privi cartea propusă de Florica Bud prin prisma percepțiilor proprii despre locul autorului în cetate, în cetatea zilei de azi, când potențialul cititor, deci interlocutor, deci acel cineva care, întrebându-se, mirându-se, văitându-se de câte i-au adus pe cap în plus vremurile ce le străbate, găsește nimerit a se opri a se opri la casa scriitorului cât să tragă cu urechea: dar el ce-o zice? Cu ce mă îndeamnă să umplu timpul dintre două mirări, dintre două oftaturi, dintre două zâmbete sau, poate, dintre una și alta, câtă vreme pământul are și polul nord și polul sud iar scurgerea de curent presupune obligatoriu mersul de la un punct cu semnul minus la un alt punct cu semnul plus?

„Mi-e inima din flori țesută / Și din petale, ce mă dor”, spune la un moment dat Nona, cea din carte, poate chiar o Nonă ușor de întâlnit pe stradă. Sunt multe petale cu semnul durerii în această carte, construită asemenea unui fagure unde decupajele se așază disciplinat alături, suprapuse, încrucișate dar niciodată una în fața celeilalte, evitându-se deci riscul obturării și, cu atât mai puțin, al anulării.

Într-o compunere căreia doar scriitoarea îi știe regulile de organizare, se regăsesc deci împreună motivele eternului dipol bărbat-femeie, iubirea ca obiect de examen, spre care se caută pe furiș în speranța că, nerostite, nespuse în gura mare, constatările nu vor alerga încolo și înapoi, care încotro, risipind, după regula pufului de pădăie, vraja întregului. O întreagă rețea de drumuri este amenajată numai pentru a facilita libera circulație a gândurilor, exolicațiilor, înfruntărilor, considerațiilor, mărturisirilor.

Dacă principala convenție arborată sub ochii cititorului se dovedește a fi non-convenția, și dacă contractul scriitor-cititor pe această temă este, ab initio, considerat acceptat, exercițiul în imaginativ se desfășoară în varii formule, surprinzând nu de puține ori. Scrisorile din alt veac ne sunt aduse de poștaș fiecăruia după cum ne sunt ochii, fără a ni se refuza dreptul de a ști cum arată această lume zorită prin irisul altor nuanțe. Este aici o frământare pe care autorul caută s-o ghicească – ca nume și înfățișare – umblând a potoli pasta neliniștilor în timp ce-și privește neputincios degetele tremurânde.

Ludicul, nelipsit, tresare parcă, mai ales în sfera „politicului”, acolo unde Partidul celor ce nu pot fi fericiți este pus să stea la taifas cu Partidul lui „n-avem” sau să se prețaluiească din priviri cu alcătuitoarii Partidului celor „Unde nu-i cap, vai de picioare”. Aș crede că nu întâmplător microseria de metope rezervată subiectului se încheie cu „Partidul celor care n-avem încotro”.

Nu avem de unde ști ce regulă a fost aplicată la relaționarea prozelor cu titlul a le scoate în lume, sigură rămâne o poftă de paradox care naște în anumite locuri efecte de argint.

Un „fals tratat de creștere interioară” este ales de Florica Bud cu misiunea să încheie această culegere de scrieri, o numărătoare inversă să zicem, deloc lipsită de savoare care, extrapolând lucrurile ar putea defini întregul volum și întregul demers scriitoricesc. În sensul că la început a fost ideea. Țoțo și Scumpici, el, scriitorul, eu, cititorul, mergem de mână, cel dintâi ținându-mă de mână, până în clipa în care, eliberați de strânsoarea placentei, ne vom uita unul în ochii celuilalt așteptând.

Așteptând, ce?

Poate chiar flori, felicitări, biberoane, fructe, sucuri, lapte de pasăre.

Și mai departe?

Poate iarăși flori și scutece...